

BLEJCHOWNY (1) *ai*

N sg m blejch(o)wny.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „blechować”, ewentualnie od „blech” lub (nieregularnie) od „blechownia”; dotyczący (należący do) blechu: Fullonius, quod ad fullonem pertinet – Bleichowny. Calep 440a.

KN